

anh họ tôi

Nhớ các anh Cán, Ky, Cường.

Ba mươi năm trước anh đã nghe theo tiếng gọi quê hương rời bỏ mái trường mang theo bầu nhiệt huyết vào khu vực niềm hy vọng giải phóng dân tộc thoát khỏi ách thực dân. Sau một thời gian hăng say hoạt động anh được đưa ra Bắc và được Bác và Đảng trao đổi kiến thức Mác Lê. Bắc và Đảng đã lần hồi bồi đắp cho anh một cách rất tinh vi. Với sự hiểu biết mới anh từ từ quên hết những điều đã học hồi được ở mái trường mà chỉ biết tuân hành và tuân lệnh một cách máy móc. Anh đã ngây ngất và ngưỡng mộ bác đàn anh Liên Số vì đại khi được tham quan những nhà máy đồ sộ. Niềm tin của anh đối với Bác và Đảng ngày càng vững mạnh và Bắc đúng là một đại vi nhân của dân Việt.

Sau chiến thắng bất ngờ ở Barmethuot, anh và các bạn tập kết được tập trung học tập ráo riết các phương hướng hoạt động để vào Nam giải phóng dân tộc và xây dựng cơ sở ban đầu. Trước đây anh đã được cho biết là miền Nam sau ngày Mỹ đen bóc lột, nhân dân đã không đủ cơm ăn áo mặc, nhân dân miền Bắc đã phải hốt gạo cần làm tú để cứu đồng bào miền Nam ruột thịt. Nay anh được biết thêm là trong khi rút chạy giặc Mỹ đã vơ vét rất nhiều tài nguyên vật báu của dân ta, và cũng đã mang theo rất nhiều trẻ em để làm nô lệ cho chúng mai sau. Anh cần phải vào Nam gấp để tiêu diệt và chặn đứng sự cướp bóc trắng trợn này. Các giáo điều có tính chất tuyệt đối đã được tôi tập đôn vào đầu óc luôn luôn nóng bỏng của anh. Chưa đủ, suốt trăng đường Trường-Sơn gian khổ anh vẫn được tiếp tục truyền thêm chân khí Mác Lê. Vào đến biên giới miền Nam, những chiến thắng dồn dập đã đun sôi bầu nhiệt huyết của anh. Anh đã sống những giờ phút oai hùng trước đầu tên mũi đạn và đã chỉ nghĩ đến mục tiêu cuối cùng: Thành phố Hồ-chí-Minh với biển máu, khói lửa điêu tàn và đời rách cần được giải cứu.

Anh đã đến và đã đứng ở trước số xe cộ bong loạng tràn ngập tất cả các bãi trong ở phi trường, các biệt thự nguy nga trang lệ đầy đủ tiện nghi, các cao ốc chọc trời chói lọi chẳng thua gì Liên Số, sự no ấm thịnh vượng của dân miền Nam. Saigon với vạnh khăn tang đau khổ vẫn còn hoa lệ khàng trang hơn một số thành phố có kinh của Liên Số. Chẳng thấy dấu vết đối khổ ăn độn đâu cả? Dân chúng Saigon mặc dầu hoang sơ Công sản đã hết sữa, không sơn phấn mà cũng đã quá hấp dẫn với anh. Bắc và Đảng đã nói sai chăng? Đam mây mở đầu tiên phủ lên mắt anh. Nhưng rồi những chỉ thị, những điều phải thi hành đã dồn dập đưa anh vào công việc và quên mất cảm tưởng ban đầu khi mới đến Saigon.

Mỹ đã cắt, Ngụy đã sụp, anh đã đạt được lý tưởng ôm ấp bấy lâu. Đã đến lúc đem các điều học hỏi bấy lâu, để xây dựng lại quê hương, đem lại hạnh phúc ấm no cho dân tộc. Anh chẳng để tâm đến sự vơ vét của cái bỏ rơi của những người di tản hoặc của dân lành làm của riêng tư như đã số bạn bè đã tận dụng. Anh hăng say áp dụng các khuôn rập đã được hướng dẫn và đã hơn một lần chịu đựng phùng khiến trách chua cay của các lãnh đạo ngu dân (những luận luận tương minh sang suốt) trốn trách nhiệm, không biết hoặc không hiểu hoặc tăng lỗ không biết các khó khăn. Càng tiếp xúc với dân chúng, càng thất bại, anh càng suy nghĩ và nhận thấy các giáo điều học hỏi được không dễ dàng rập khuôn vào miền Nam được, rồi ngừng vụ tranh giành quyền lợi, vật chất của các đảng viên cho anh thấy lý thuyết Mác Lê không tuyệt luân được và chỉ đúng trong trường hợp tất cả đều ngu dân và nghèo khổ. Nhưng đam mây mở ngay càng đây đặc và ám ảnh anh.

Sau trận chiến Việt Hoa, các bạn gốc Hoa của anh được lần hồi cho ngồi chơi xơi nước, anh được giao thêm trong trách nhiệm các công nghiệp, nhưng chẳng bao lâu sau với chủ trương thanh lọc đảng viên đã bị hủ hóa và cần cố, anh thấy rõ hơn tương lai của anh. Gọi là thanh lọc hàng ngũ cho đẹp chứ thực tâm chỉ là mục đích đưa các đảng viên miền Bắc vào các vị trí chủ chốt và giao cho các cán bộ MT GPMN những vị trí thứ yếu hoặc ngồi chơi xơi nước. Anh trở nên chán nản khi thấy các cán bộ hủ hóa tham nhũng tây trời nhưng có thể lúc bao che vẫn bình chân như vại và những cán bộ chân chính không bị phải lại là các đối tượng được chiêu cố mạnh cho đủ chỉ tiêu thanh lọc. Nhìn lại thân phận xơ xác với mơ lý tưởng lung lay của

minh, anh so sánh cuộc sống của anh với những bạn bè tham ô những lam, dân, lạnh và đăm tiếc rờ thời vàng son của những ngày mới chiến thắng, phải chi lúc đó mình cùng bọn chen danh dật ít nhiều cho bản thân thì nay cùng đờ khô. Nay thì còn đâu nữa những kho tàng đầy mọc vật dụng, những cửa cái của dân lạnh đẽ, vô vét. Tại nguyên tiếm tàng của miền Nam đã được tẩu tán và dấu kín vô tội vạ và nhất là còn đâu nữa những ước mơ xây dựng quê hương bằng năm bằng mười năm xưa. Anh cảm thấy then thung khi nghĩ lại tại sao mình ngây thơ đến mức tin tất cả những gì chúng nói, khi mình đứng nói như kết trước công chúng miền Nam. Sự hiểu biết của anh như ếch ngồi đáy giếng không bằng một học của một người bình dân ở miền Nam. Nhưng khi nhìn thấy cảnh xơ xỏ của những gia đình nạn nhân của kinh tế mới trở về sống chui rúc trên các vỉa hè, hoặc nghĩ đến cảnh của mất nhà tan của các doanh thương tử sản, anh cảm thấy một sự ghen ngạo chua chát ở, cố ý anh là một thủ phạm của sự gây tang tóc này. Càng tìm hiểu thời cuộc thế giới với sự tự do và nhân quyền thật sự anh càng suy nghĩ càng cảm thấy mình lầm đường lạc lối và hồi tiếc tuổi thanh xuân. Oái oăm thay anh tưởng về đề giải phóng dân miền Nam, nao ngờ chính nhân dân miền Nam đã thật sự giải phóng anh thoát khỏi bức màn tâm tối, thoát khỏi đời trâu ngựa để trở lại làm người. Đời khi anh muốn hét to lên rằng chính bọn CS đã bóc lột nhân dân đến xương tủy và anh đã nói giặc cho giặc, công răn căn gĩa nhà, những nghĩ lại kết quả chẳng đi đến đâu. Anh đã khấn nguyện Đất Mẹ hãy phù hộ anh, giúp đỡ anh đủ nghị lực và can đảm để ngầm ngầm phá hoại cơ sở của chúng. Anh nguyện dùng tàn lực của cuộc đời còn lại để xây dựng lại quê hương trong chiều hướng mới. Trọng phạm vi quyền hạn, anh giúp đỡ dân lạnh và quan trọng nhất là tìm cách ngầm chỉ dẫn họ hiểu cảnh thực phản đối hợp pháp ngầm chống quyền CS.

Cần bản bọn CS ta đã rõ, thực tâm chúng là chỉ lo danh giết hủ danh và quyền lợi. Cũng vì tranh danh quyền lợi chúng đã tự chia bè lập phái chống đối nhau, nhất là nhóm MTGPMN nay đã sáng mắt, đã và đang chống đối mạnh bọn cầm quyền miền Bắc. Số người như anh giải phóng quân trên tuy không nhiều nhưng cũng không phải là không đáng kể và ảnh hưởng của cuộc chống đối thụ động kia cũng đã mất long không ít các nông dân hiền hòa miền Nam.

Mong rằng Đất Mẹ hãy phù hộ cho những đứa con đã biết hồi cái để xoa dịu cảnh tang thương.

Viết tại Minnesota, nhân ngày được tin Mỹ chấp nhận cho nhập cảnh các đồng bào ta ở các trại cải tạo nếu được CS giao.

Vượt tuyến tìm tự do, thân chết là các công an Công Sản, là biển cả, là cướp Thai-Lan.

Việc giao người này có được sống sẽ không?, thân chết có rình rập không? Có ai " vô tuyến điều khiển " thân chết không?

Hang triệu người nin thờ chờ đợi.

Ô TÊ

Cái gióp làm đêm khéo ốm ở
 Chông về, vợ đã ngủ lỏ mỏ
 Thuyền quyền số ý xoe nan quạt
 Quán tử hàng say mỏ cuộc cơ.

Kim chỉ sáu giờ chạng ngủ khoẻ
 Mắt căng tạm tiếng thiếp bờ-phổ
 Bàn sơn nếu đứng quán ngã mai
 Lay-ốp nay mai chỉ khô bà.

LÀM VƯỜN

(tặng một Ai-hữu mới tậu nhà ở New Orleans)

Bao năm danh dục, mới " down " nhà.
 Vườn rộng độ bằng chiếc lá-đa.
 Có ua, ao khô không tưới nổi
 Phải chăng vòi yêu, nước không ra?
 Vác cây qua núi thời đánh chiu.
 Mua gậy vườn hoang chỉ dọa gà.
 Lô sản, cây treo không hạ nổi
 Bị chê có cái " mới tuấn : ba ".